

[Anne Grete Holmsgård]

de unge, der har kunnet se på, at der er færre praktikpladser i 1983, end der var i 1982. Det er også de små 20.000 kvinder, som er blevet smidt ud i arbejdsløshed alene i 1983. For det er rigtigt nok, at arbejdsløsheden ikke er steget i slutningen af 1983 og heller ikke i starten af 1984, men faktisk blev der 20.000 flere arbejdsløse i 1983, og de var næsten alle sammen kvinder. Når man ser på de seneste tal, for marts, kan man også se, at arbejdsløsheden er begyndt at stige igen.

Denne store gruppe og en hel del andre er blevet ramt, og de er blevet ramt ganske usædvanlig præcist hver eneste gang. Det er dem, der har måttet bære byrderne, for at statsministeren over for pressen kan stå og slå ud med armene og sige, at nu går det fremad, fremtiden er lys, nu skal man selvfølgelig ikke være overoptimistisk, men det går fremad, alt ser ud til at gå bedre. Og så fremlægger man selvfølgelig nogle af de beregninger, som enhver regering foretager, hvor det ser ud til at gå fremad. Hver gang garderer man sig med, at det selvfølgelig afhænger af, om der er et konjunkturopsving i udlandet, for hvis det nu ikke kommer, så har man altid rimelig let ved at bortforklare, hvorfor det ikke gik, som man sagde oprindeligt.

Regeringen har selvfølgelig også forstået – for den har jo instinkterne i orden – at det især handler om, at byrderne skal bæres af et mindretal. Det er det vigtigste. Det er jo sådan, at resten af befolkningen eller en stor del, midtergruppen, også rammes, men de rammes alligevel i så moderat grad, at regeringen stadig væk kan regne med en vis passivitet. Det er jo i god overensstemmelse med gammel borgerlig politik. Man ved, at er der noget, der virkelig er vigtigt, så er det selvtillidstrækkelighed, og det er den lille egoisme. Så længe man kan forlade sig på den, så kan man også forlade sig på, at solidariteten i samfundet nok ikke bliver så stærk, at der virkelig bliver kaos, når man gennemfører det ene asociale indgreb efter det andet, så håber man på – og indtil videre har man også i stor udstrækning kunnet regne med – ro på bagsmækken. Der er undtagelser, der er vigtige undtagelser; dem vil jeg komme tilbage til.

Hr. Svend Auken beskrev i sit ordførerindlæg på glimrende vis den udvikling, der tegner sig, hvis denne politiske udvikling ik-

ke bliver vendt. Det er en udvikling, hvor man måske godt kan sige, at der vil komme nogle pæne tal i statistikken, man kan sikkert fremvise nogle tal for stigende investeringer, der er måske også stigning i bruttonationalproduktet, man kan ganske givet også få statsunderskuddet til at falde, og såmænd kan man sikkert også på lidt længere sigt, men ikke til næste år, få betalingsbalanceunderskuddet til at falde. Det ser ganske pænt ud i statistikken, men det, man skal tænke på, er, hvad omkostningerne har været. Når statsunderskuddet er blevet mindre, er det jo ikke sket ved, at man har lavet indgreb over for de bedrestillede, nej, de har fået mulighed for at øge deres privatforbrug. Det er faktisk det, der er sket under denne regering. Det har de fået mulighed for. De, der har måttet bære byrderne, er de dårligst stillede. Det er dem, der i realiteten har været grundlaget for, at regeringen kan stå og blomstre nu.

Hr. Svend Auken udmalede en vision, hvor man har A- og B-mennesker. A-mennesker er dem, der kan se frem til, at de nok kan undgå arbejdsløshed. Det er dem, der kan se frem til, at de nok kan have en stigning i deres private forbrug. Det er dem, der kan se frem til, at de kan hjælpe deres børn med at få en uddannelse og måske være med til at skubbe dem ind et eller andet sted på et job. Det er dem, der kan se frem til at bruge af de skattefiduser, der stadig væk er masser af. Den anden gruppe er B-menneskene. Det er dem, der kan se frem til, at de ikke har nogen jobmuligheder, at de må ud af arbejdsmarkedet, hvis de da overhovedet kommer ind, at de skal være uuddannede, eller at de skal på den ene efteruddannelse efter den anden uden fjerneste udsigt til, at det kan give sig udslag i, at de får permanent arbejde. De kan så igen se frem til, at deres børn oplever nøjagtig den samme situation. Jeg mener, det rent ud sagt er et uhyggeligt perspektiv, og det er fantastisk vigtigt, at der bliver gjort op med den politik, som vil tegne de udviklingsperspektiver.

Hvis man skal sige det meget kort, så er det, der skal til, selvfølgelig, at man har en lige fordeling af ressourcerne. Der er aldrig nogen, der på anstændig vis kan modargumentere, når det kommer til stykket, at arbejdet bliver lige fordelt, at miljøet beskyttes, at vi sikres mod den kaprustning, som er så